

Алдона Копкјевич

РАДИ ПРОБЕ

*

стаћеш испред мене некад цео
и бићу способна само да гледам

почећеш да се трудиш, јер за мене
труди се и онај који мало осећа

пожелећеш да будеш тврд: голу земљу
открићеш на својој страни кревета

и бићеш виши: стаћу поред
као да сам постала кула

тада ћу ти прочитати ову песму
мада сам је написала о себи

*

сигурно сам преблизу гледала у онај зид
у један покрет руке
а ти с друге стране

сигурно си гледао далеко иза нас
кичицом по лицу
пешчане беж боје

даћу ти је
не постоје зидови на које ћу се ослонити

допуштено је трвење
допуштено је прилажење

*

покушај да опростиш
као да бога није било
и нико није посматрао твоју љубав

бејаше то прекид струје
током ноћи нисам спавала
јер сам изашла из куће

стопала искривљена
очни капци суви
останите покрај мене

због тога што себе
тебе опасности излажем
опростила бих себи
ако бих ишла сама

*

када стојим на мосту
знам га само из сећања
када гледам не осећам
да не падам у реку

сунце изнад другог моста
гледај како ће одмах потонути
видиш ме у касном сјају
постојим јер не разумем

да је нас двоје мало
да бисмо се огледали једно у другом
да ли је тај видик довољан
кад постоји место и датум

резултати се могу променити
измислићемо узроке
заједно мање знамо о томе
на чему још увек стојимо

ЛИДО

спавамо покрај старог, веома старог манастира
ноћу се враћамо кроз отворени врт
мирише босиљак и гаси се лампица на бициклу

у нашој соби спава десет особа
лежемо последњи

испод отвореног прозора
устајемо кад изађу

путем покрај саме воде
срећемо два хеликоптера
патролу острва

у биоскопској сали смо последњи
јер ја у себи имам време
а ти знаш како се заборавља време

доспавати сваки сат до краја
и пробудити се
не памтећи сан

седамо најближе излазу

*

данас каснимо с Лида
ово је већ последњи воз
а ти стојиш и гледаш
а ја већ желим да се враћам сама

после у воденом трамвају
осећам проток под собом
заборавила сам да журим
и да ћемо сутра отпутовати

могу да останем где сам
изненада појављује се простор:
то је будућност
осећање
желим још
могу да желим

незнатна вера:
имам времена
ту да се вратим

НЕМА

тако само ти се чини
 да имаш трошно тело
 да имаш непостојано тело
 јер је дуже од тренутка
 и тврђе од песка –
 а сада пусти ме да спавам
 колико оно пожели

тако се будим испод земље
 укрућена, згрчена
 то знам гледајући поред
 да не постоји смрт

она топлота риђе земље
 изнад земље жуто небо
 да смрти уопште нема
 тако говори смиреност у мени

а ја понављам за њом
 јер још увек не схватам
 крај мене не бејаше смрт
 већ склупчана у топлој јазбини

БЕЗБРИЖНОСТ

упореди земљу с нечим бољим
 упореди сунце
 ни месец није сада више усамљен
 нека крену на путовање

већ је садашње време
 и одмах поред
 могу да идем даље
 према томе сигурно је близу
 врата су отворена
 али више нема куће
 прозора или прага

била сам тамо
 у време безбрижности
 и била сам спремна

тиха и гладна
само незаштићена

и никада то море
то небо и плажа
и кућа и стан
и преноћиште и хотел
и длан коме верујем
и оно моје тело
неће ме примити целу
нити ћу се ја цела отворити

упореди земљу
с нечим бољим
узми њене презреле плодове
упореди дисање
полетеће далеко
биће најдаље
увек те може одувати

ЕЛЕГИЈА ВЛАСТИТОЈ ЛИЧНОСТИ

рониш, вода се отвара
отвара и за тобом
ко ће на крају одговорити где си била
и куда су пливали они које си видела поред

губећи и хватајући непрестано губећи и хватајући
гримасу и осмех најтеже је ухватити
блесак који непромењено не сведочи ни о чему
ко ће се осврнути, када будем одлазила?

када се већ опростим од свих личности
желим да се обрадујем сваком растанку
већ си слободан, тако ћу захваљивати
чујеш ли ме још? да, већ можеш да нестанеш

дубоко у воду повремено продире светлост
али не морам за њом одмах да пловим
када волимо, увек се претварамо
да смо се својевољно молили за љубав

(С њољској превела Бисерка Рајчић)